

IKAR

NAŠE HRIEŠNE LŽI

Je to šialenec, ale nedá sa mu odolať

J. T. GEISSINGER

J. T. GEISSINGER

**NAŠE
HRIEŠNE
LŽI**

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

J. T. Geissinger
LIARS LIKE US

Copyright © 2023 by J.T. Geissinger, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9384-7

*Svojmu rytierovi na bielom koni.
Tvoja kráľovná elfov ťa miluje.*

*Nájdite to, čo milujete, a dovoľte,
aby vás to zabilo.*

Citát mylne pripisovaný
Charlesovi Bukowskému

Playlist

Valerie Broussard *Killer*
Roses & Revolutions *Big Bad Wolf*
Rosenfeld *I Want To*
MILCK *Devil Devil*
AG, MOONZz *Animal*
Allie X *Devil I Know*
Billie Eilish *Bad Guy*
The Pierces *Secret*
UPSAHL *Lunatic*
Michele Morrone *Watch Me Burn*
Ruelle *Monsters*
Charlotte Lawrence *Joke's on You*
Valerie Broussard *A Little Wicked*
Winona Oak *SHE*
Jaira Burns *Goddess*
CRMNL *Wicked as They Come*
Pink *Trustfall*

1

Otvorenými sklenými dverami známeho kníhkupectva ValUBooks, nad ktorými sa v oblúku pohojdávajú žlté balóny, prúdia davy zákazníkov. Nemajú ani potuchy, ako mi nivočia dušu, dedičstvo mojej rodiny aj najodvážnejšie sny.

„Nie je to až také zlé,“ utešuje ma Viv.

Moja milá zamestnankyňa, s tvárou posiatou pehami a s blond vlasmi s červenkastým nádychom, stojí vedľa mňa pri výklade môjho obchodu a spolu pozorujeme návštevníkov, ktorí sa zbiehajú naplniť už aj tak plnú peňaženku môjho úhlavného nepriateľa.

Označila by som ho za konkurenta, no o konkurencii tu nemôže byť ani reči. ValUBooks je spoločnosť figurujúca v rebríčku päťsto korporácií časopisu Fortune, má majetok v hodnote vyše miliardy dolárov, prevádzkuje vyše tisíc úspešných obchodov po celej krajine a zamestnáva viac ako tridsaťtisíc ľudí.

Moja spoločnosť Lit Happens má jeden obchod, päť zamestnancov a „majetok“, do ktorého sa počítajú aj mačky, ktoré sem chodia, kedy sa im zachce, a staručký espresso kávovar posadnutý ohnivým démonom. Raz vybuchol vo chvíli, keď na každoročnú kontrolu maličkovej kaviarne, ktorá je súčasťou prevádzky, prišiel hygienik.

„Iste,“ zašomrem. „Ani nádor na mozgu nie je až taký zlý.“

Viv na mňa vrhne skúmový pohľad, potom znova vyzrie von do slnečného júlového rána a naďalej sa usiluje zdvihnúť mi náladu.

„Veď nebuď taká depresívna. Majú otvorené len prvý deň. Je pochopiteľné, že je tam rušno. Stavím sa, že zajtra dav výrazne zredne. A o týždeň tam už bude mŕtvo ako v hrobe.“

Rovnako mŕtvo ako v mojom kníhkupectve. Ako v mojej budúcnosti. Ako v mojom ľúbostnom živote, ktorý sa prudko zastavil pred pol rokom, keď môj frajer Ben náhle oznámil, že je medzi nami koniec. Vzápätí si zablokoval moje číslo, akoby som bola vymáhačka dlhov, ktorej sa chce stoj čo stoj vyhnúť.

Doteraz netuším, čo sa stalo. Keď som sa za ním vybrala, aby som si to s ním vyjasnila, od suseda som sa dozvedela, že sa odsťahoval.

Novú adresu nenechal. Dokonca neinformoval ani majiteľa bytu. Jednoducho sa vyparil ako kriminálnik na úteku pred zákonom.

Zrejme mal neblahé tušenie, že môj život sa rúti z kopca, a nechcel sa dať stiahnuť do priepasti bankrotu a nenávisti k sebe samému.

„Och bože! Prišli redaktori zo spravodajstva Channel 4!“ Zhrozená ukážem na modro-bielu dodávku so satelitom na streche, ktorá práve prichádza na parkovisko.

„Možno niekde uniká plyn,“ zauvažuje Viv s nádejou v hlase.

Odfrknem. „Vďaka za pokus, no nijaká reportáž o úniku plynu sa nekoná. Zaujíma ich slávnostné otvorenie prevádzky.“

„Čo ak je to veľký únik plynu? Čo ak sa chystajú evakuovať budovu? Čo ak to vo ValUBooks čochvíľa vybuchne?!“

Takáto je Viv v skratke. Optimistka, ktorá vždy vidí svetlú stránku veci aj zoči-voči bezprostrednej katastrofe.

Keby som ukázala na gigantický asteroid, ktorý priamo nad našimi hlavami vstupuje do atmosféry, aby vyhladil všetok život na planéte, ona by vyriekla čosi múdre, povedzme, že v posmrtnom živote sa aspoň nebudú platiť dane z príjmu a nenarazíme tam na internetových trollov.

„Nič tu nevybuchne, iba ak ja. Musím to spláchnuť.“

Zronená sa odvráti od výkladu a zamierim k pultu, na ktorom tróni registračná pokladnica. Vylovím spod neho fľašu whisky. Odskrutkujem uzáver a napijem sa rovno z nej. Viv ma znechutene pozoruje.

„Em, a nie je na popíjanie alkoholu trochu priskoro?“ opýta sa ma váhavo.

„Nekritizuj ma. Rozpadáva sa mi život. Alkohol je riešenie.“

„Alkohol nikdy nie je riešenie. Zvlášť nie v piatok ráno o desiatej.“

„Cha! To vraví nemluvňa, ktoré nevie, čo sú problémy.“

„Mám dvadsať, už nie som nemluvňa,“ ohradí sa dotknuto.

„Pche! Príď za mnou o desať rokov a porozprávame sa o tom.“

Znova si uhnem, zavriem fľašu a vrátim ju pod pult. I keď by som nikdy nahlas nepriznala, že moja mladá a svieža zamestnankyňa má pravdu, je to tak. Desať hodín dopoludnia je priskoro na popíjanie.

Počkám teda na poludnie a potom sa do toho opriem.

Dvere do obchodu sa otvoria. Dnu sa vrúti opálená brunetka v zlatej mikine Juhokaliifornskej univerzity, v džínsových šortkách a žabkách.

„Emery! Kristepane, sú tu zo spravodajstva! Videla si tú dodávku? Videla si ten dav? Videla si, koľko je na parkovisku áut? Musela som zaparkovať na ulici, také je natriekané!“

„Brzdi a nepodliehaj hystérii,“ napomenie ju Viv a zamračí sa na Harper, ktorá sa priženie rovno ku mne a hodí na pult kabelku od Louisa Vuittona.

Harper si Viv nevšima. Schmatne ma za plecía a zatrasie mnou.

„Em, nemôžem o túto prácu prísť. Poznáš moju finančnú situáciu. Vieš, že Chad ma úplne odrovnal. Vieš, že pre svoju mizernú pracovnú morálku si inú prácu nenájdem!“

„Viem najmä to, že z tvojho stisku budem mať modriny, a najradšej by som ti za to priateľsky strelila.“ Vyberiem spod pultu fľašu. „Na. Toto ti pomôže.“

Harper otvorí fľašu a potiahne si z nej. Viv podráždene rozhodí rukami.

„Nikto tu nevie zdravo zvládať stres?“

„V tom období temna, keď sme chodili do školy, nás to nikto neučil. A teraz buď užitočná, Vivienne. Zájdi do nepriateľského tábora, poobzeraj sa tam a podaj hlásenie.“

„A čo mám akože hľadať?“

„Hocijaké porušenie zákona, ktoré môžeme ohlásiť na okrese, aby tých sviniarov zavreli.“

„A čo ak nič nenájdem?“

„Akože sa pošmykni,“ zapiští Harper. „Spadni a dolám sa. Urob scénu. A nech tečie krv! Reportéri ju zbožňujú.“

Viv si povzdychne a pokrúti hlavou.

„Žartuje,“ upokojím ju.

„Kdeže!“ nedá sa Harper. „Ide o život, dievčatá! Mám tridsať rokov, som rozvedená matka bez schopností, za ktoré by bol niekto ochotný zaplatiť, na kreditke mám štyri-

dsaťtisícový dlh a moje dieťa sa ocitá na pohotovosti minimálne raz za mesiac, pretože je alergické úplne na všetko. Nemôžem o túto prácu prísť. Ak neurobíme niečo drastické, ValUBooks nás zlikviduje.“

Otočí sa k výkladu, zamáva a zakvíli: „Len sa pozrite na tie zástupy!“

Rozrušená Harper vždy priveľmi dramatizuje. Študovala divadlo, potom to však nechala a vydala sa za hviezdneho rozohrávača v americkom futbale, porodila dieťa a zistila, že manžel si predstavuje monogamiu ako rotujúcu súpisiku bujarých študentiek.

Vezmem si od nej fľašu a vrátim ju pod pult. Dopriala by som jej aj viac hltov whisky, no potrebujem ju tiež.

Do kvílenia znepokojenej Harper prenikne chraplavý mužský hlas. „Dobré ráno, dámy.“

Vo dverách stojí pán Murphy a odmerane nám kýva hlavou na pozdrav.

Je to učiteľ angličtiny v dôchodku, pochádza z Bronxu a minulý rok ovdovel. Bol dlhoročným zákazníkom môjho kníhkupectva ešte predtým, než som sa stala jeho majiteľkou, a prvý pracovník, ktorého som po otcovej smrti zamestnala.

Podľa mňa má každé dobré kníhkupectvo minimálne jednu mačku, zopár pohodlných kresiel, do ktorých sa dá schúliť, a starého frfloša, ktorý presne vie, kde nájdete knihu, ktorú hľadáte.

Naším starým frflošom je pán Murphy.

„Och, Murph,“ zabeďáka Harper. „Videli ste to? Sme odsúdené na záhubu!“

Pán Murphy zavrie za sebou dvere a znechuteným pohľadom oceľovomodrých očí si ju prezerá. Nič sa mu neprotiví natoľko ako prejavy emócií.

Nevšíma si Harperin výbuch a vyberie sa ku kávovaru na druhej strane obchodu. Vo vyžehlenej bielej košeli, s plastovým chráničom na náprsnom vrecku a s okuliarmi s rohovinovým rámom vyzerá ako génius z päťdesiatych rokov.

Ten dojem dotvárajú vlasy vystrihané nakrátko a pohrdanie bežnými ľudskými pocitmi.

„Murph, dnes máte predsa voľno,“ ozvem sa.

„Aj Harper,“ odvetí pokojne a pripravuje si espresso. „Aj Taylor, ktorú som zazrel na parkovisku. Krčí sa za autom ako zločinec.“

Taylor je ďalšia zamestnankyňa, fanatička do počítačových hier s vytetovanými obľúbenými citátmi z kníh po celom tele, s množstvom pírsingov na tvári a s nehanebným zmyslom pre humor.

Pravdepodobne prišla z rovnakého dôvodu ako my všetci.

Aby sme lamentovali nad svojim osudom.

Ako na zavolanie sa opäť otvoria dvere a zjaví sa v nich Sabine.

Sabine je typická kalifornská plážová kočka. Má lesklé zlaté vlasy, veľké modré oči a zuby ako z reklamy na zubnú pastu. Navzdory slnečnému výzoru z nej vyžaruje čosi temné, čo zvyčajne charakterizuje vodcu nejakého kultu.

Je to neodolateľná kombinácia. K nohám jej padá nespočetné množstvo zamilovaných mužov.

Vojde dnu a uprie na mňa prenikavý pohľad. „Čau, Em. Ako ide život?“

Usmejem sa. „Pýtaš sa mňa? Ále, trochu sa rúcam. Nič, čo by stálo za zmienku.“

„Dobré ráno, Sabine!“ zvolá Murph cez plece.

„Ránko, Murph. Viv, Harper. Čo tu vlastne robíte?“

Murph sa otočí a hľadí na ňu ponad rám okuliarov. „Nie je to očividné? Sme na palube Titanicu a hudobníci hrajú predtým, než sa potopíme do ľadovej vody a klesneme na dno.“

Murph a jeho pohotové depresívne metafory!

„Nikto sa netopí!“ namietne Viv. „Prehánate. Lit Happens je oporou tejto komunity už štyridsať rokov. To je tak dlho ako...“ hľadá prirovnanie, potom ukáže na mňa, „... v podstate rovnako dlho, ako Emery drží celibát.“

„Pardon, ale pol roka nie je štyridsať rokov.“

Sabine sa zachichoce. „Pre teba možno nie.“

Zazvoní telefón. Vrhnem sa naň v nádeji, že je to zákazník s veľkou špeciálnou objednávkou alebo možno príbuzný, ktorého som už dlho nevidela a chystá sa mi oznámiť, že som zdedila miliardy po excentrickej pratete, o ktorej som dosiaľ netušila. No keď zdvihnem slúchadlo pevnej linky, so sklamaním začujem povedomý hlas.

„Och, dobre, zastihol som vás,“ ozve sa so zreteľným bostonským prízvukom majiteľ budovy, v ktorej si prenajímam priestor kníhkupectva.

„Zdravím, Bill.“ Kradmo sa obzriem, či ma niekto počuje, otočím sa tvárou k stene a stíšim hlas. „Ten šek vám uhradili, však?“

„Áno. Na druhý pokus.“

Myknem sa a začnem si hryzť palec. „Dočerta! Veľmi ma to mrzí. V poslednom čase mám trochu napnutý rozpočet, veď viete, ekonomika, inflácia a tak. A ešte stále sa vyhrabávam zo straty počas pandémie...“

„Nie, nie,“ preruší ma, „úplne tomu rozumiem. Všetci malí podnikatelia zažili krušné časy, to je nabetón.“

Na pol sekundy sa mi ulaví. Až kým nedodá: „A presne preto vám volám.“

Z jeho tónu sa mi zrýchli pulz. „Čo tým myslíte?“

Odkiaľ si. „No, čoskoro sa vám skončí obdobie prenájomu...“

Och, nie! Och bože, nie, neopováz sa urobiť mi to práve teraz!

„... a ako viete, nájomné som vám nezvýšil už niekoľko rokov...“

Nehovor to, Bill! Prosím, nehovor to, čo si myslím, že sa chystáš povedať!

„... a keďže sa do tejto štvrte nastahovalo kníhkupectvo ValUBooks, stúpne aj cena za štvorcový meter v menších podnikoch, ako je ten váš. Obávam sa, že sa teda nevyhnem zvýšeniu.“

Keď je preňho moje ticho už zrejme priveľmi neznesiteľné, rozpačito pokračuje: „Od septembra budete platiť dvojnásobné nájomné.“

„Dvojnásobné?!“ skríknem, až vydesím vypasenú oranžovú mačku, ktorá dosiaľ podriemkala na pulte. „Chcete mi povedať, že mám platiť dvadsaťtisíc dolárov mesačne?“

Ešteže má toľko slušnosti, aby znel zahanbene. „Nezvýšil som vám ho päť rokov. Je to férové, súčasná hodnota nehnuteľnosti na trhu jednoducho nepustí.“

Najradšej by som odvrkla, že keby bolo v živote všetko férové, otec by nezomrel.

Keby bolo všetko férové, mama by nepodľahla rakovine prsníka, keď som mala iba desať rokov.

Keby bolo všetko férové, prekrista, nemusela by som sa vykašľať na univerzitu, aby som pomáhala viesť rodinný podnik! Ten podnik, ktorý zrejme čochvíľa vydýchne naposledy.

Zavriem oči a pomaly sa nadýchnem. „Bill, moji zamestnanci sa na mňa spoliehajú, pretože im dávam prácu.“

„Takých ľudí mám aj ja. Naozaj ma to mrzí, Em. Nie je v tom nič osobné.“

„Naopak, je to veľmi osobné!“ odsekne celá červená.

„Pozrite, sama ste podnikateľka. Viete, ako to chodí. Prežijú iba silní.“

„To nie je podnikanie, ale názov piesne Brucea Springsteena.“

„To na veci nič nemení.“

„Mohli ste mi to oznámiť trochu skôr!“

„A bol by v tom nejaký rozdiel?“

Zavriem oči a porazene vydýchnem. Obaja vieme, že aj keby mi to povedal s ročným predstihom, na nové nájomné by som nenaškriabala.

Neznáma hudobná skupina, ktorá sa zišla na parkovisku, v tej chvíli spustí nadšenú verziu piesne *Start Me Up* od Rolling Stones.

„Čo je to za rámus?“ vyzvedá Bill.

„Fanfáry označujúce koniec môjho života!“ Tresnem slúchadlom a zanádam. Oranžová mačka na pulte na mňa zagáni, lebo ju vyrušujem.

Do dverí vrazí Taylor a v chvate odstrčí Sabine.

„Hej!“ ohradí sa Sabine rozčúlene. „Stojím tu!“

Taylor si ju nevšíma, niekoľkými dlhými krokmi sa ocitne pri mne a tresne rukami o pult.

Nakloní sa a horúčkovito mi oznámi: „Majú tam aj Starbucks. Tí debili tam majú posratý Starbucks!“

Okrem pírsingov a tetovaní sa Taylor vyžíva aj v nadávkach. Je to jedna z mnohých vecí, ktoré na nej zbožňujem.

„Tay, o tom sme predsa vedeli. Písali to v novinách.“

„Taylor,“ ozve sa Murph, „buď užitočná, bež vedľa a pobzeraj sa, čo by si tam mohla podpáliť. Najlepšie oddelenie ľubostných románov.“

„Nenavádzajte sa do lúboštných románov, Murph!“ ohradí sa Harper. „Minulý rok som prežila iba vďaka nim!“

Taylor sa uskrnie. „Hej, vďaka románom a zbierke hračiek na baterky.“

Harper si založí ruky v bok a fľochne na ňu. Sabine sa smeje. Murph očervenie ako rak. A ja znova siahnem po fľaši, pretože ma čaká veľmi dlhý deň.

Práve prehľadám dúšok ostrej whisky, keď cez výklad zazriem nejakého muža.

Stojí pred vchodom do ValUBooks a sčasti ho zakrýva oblúk z rozhoďaných balónov. Prevyšuje ostatných o hlavu, no nevšima si ich ani vyrevujúcu kapelu. Dáva sa na môj obchod.

Ruky má prekrížené cez široké prsia. Napriek júlovej horúčave je celý v čiernom, v koženej bunde a na nohách má kovbojské čizmy. V jeho zrkadlových slnečných okuliaroch sa odráža predpoludňajšie slnko.

Je prídaleko na to, aby som mu videla do tváre, no zdá sa mi akýsi povedomý. Možno postojom alebo výškou. Určite som ho už niekde videla, no neviem ho zaradiť.

Prížmúrim oči a obzerám si ho.

Muž v čiernom sa však otočí a splynie s davom.

2

O niekoľko týždňov sedím za stolom oproti prívetivej panej v kancelárii vládnej agentúry na podporu malých podnikov a počúvam zoznam dôvodov, prečo moja firma nespĺňa podmienky na získanie pôžičky.

To isté som si už vypočula v banke.

Aj v úverovej inštitúcii.

Aj od jedinej bohatej osoby, ktorú poznám, od svojej bezdetnej postaršej susedy Maude, ktorá žije ako bedárka napriek tomu, že pred pár rokmi vyhrala milióny v lotérii. Nemám potuchy, čo robí s toľkými peniazmi, no tak ako ostatní, ani ona nemá záujem dať časť z nich mne.

Podakujem sa panej za jej čas a v mrákotách vyjdem z kancelárie. Odveziem sa k pláži, zaparkujem a sadnem si do piesku. Tupo hľadím na trblietavý modrý Tichý oceán a rozmyšľam, ako, dopekla, zachránim Lit Happens.

Už som sa obzerala po novom priestore, ktorý by som si prenajala. Nenašla som nič, čo by som si mohla dovoliť. Navyše, na novom mieste by som musela vopred zaplatiť depozit a kauciu, ktoré si tiež nemôžem dovoliť.

Ak nepočítam desaťročný Volkswagen Jetta, nemám nič, čo by som mohla speňažiť, aby som naškriabala akú-takú hotovosť. Za prenájom bytu, v ktorom bývam, vysolím vyše

polovice platu, pretože L. A. je drahé mesto na život. Otec mi síce čosi zanechal, no väčšinu peňazí som minula na pohreb či vložila do fondu na horšie časy pre obchod.

A ten je už vyčerpaný.

Pri nohách mi pristane čajka. „Som v háji, vtáčik,“ poviem jej smutne.

Díva sa na mňa, nemá pre mňa štipku súcitu, a odkníše sa pohľadať niekoho menej sklúčeného.

Ešte hodinu si lámam hlavu nad možnými riešeniami svojej situácie a potom to vzdám. V aplikácii v mobile si overím zostatok na firemnom účte.

Je tam dosť na mzdy a asi tisícka navyše.

Vstanem a vrátim sa k autu. V hlave mi víria všelijaké myšlienky, no jedno je jasné: Musím zamestnancom čo najskôr oznámiť, že Lit Happens onedlho zavrie svoje brány.

U Jamesona v Beverly Hills je luxusný steakhouse, v ktorom stosedemdesiatgramový steak bez prílohy stojí osemdesiat babiek a čašníci vyzierajú ako modeli z obálok magazínov.

Ak už musím prepustiť ľudí, ktorých mám rada, aspoň im predtým doprajem skvelé jedlo a príjemné prostredie.

A na to použijem tú zvyšnú tisíčku na firemnom účte.

Za stolom sedí Harper, Vivienne, Taylor, Sabine a pán Murphy.

Sabine, oblečená v obtiahnutých červených šatách a obutá vo vysokých lodičkách, vďaka čomu sa za ňou otáčali hlavy, len čo sme vstúpili, sa správa, akoby vôbec nevníkala skupinu biznismenov v strednom veku, ktorí sedia pri bare a pri pohľade na ňu slintajú.

Vedľa nej sedí Taylor, nepokojne vyťukáva staccato na stole a popritom sa obzerá.

Murph s veľavravným výrazom študuje jedálny lístok viazaný v koži.

Harper si nakrúca prameň vlasov na prst a klipká mihalnicami na mohutného blondiaka usadeného za vedľajším stolom.

A po mojej ľavici sedí Viv, ktorá mi položí ruku na roztrasené koleno a ubezpečujúco mi ho stisne.

Podíde k nám pekný mladý čašník a obdarí ma neúprimným úsmevom. „Prinesiem vám niečo na pitie?“

„Murph, objednáte zopár fliaš vína, prosím? Červeného aj bieleho.“

Murph zdvihne zrak. „Nemajú tu nič, čo by stálo menej než tristo dolárov.“

Taylor zapíska. Len tak-tak sa nezrútim zo stoličky.

Viv neujde môj ohromený výraz. „Ja si dám iba minerálku,“ vyhlási veselo.

„A ja vodku martini,“ povie Murph, zavrie jedálny lístok a odloží ho nabok.

„Aj ja,“ povie Harper.

„Tak trikrát,“ ozve sa Sabine.

„A asi aj ja,“ pridá sa Taylor a oprie sa o stoličku. Strapaté čierne vlasy jej zakrývajú jedno oko a v ľavej nosnej dierke sa jej lesknú strieborné pírsingy. Pohľadom čašníka vyzýva, aby si od nej vypýtal občiansky.

Čašník ju však sklame, pretože povie iba: „Výborne, slečna. A vy?“

„To isté. Ďakujem.“

Po jeho odchode si všetci vymeníme pohľady. Rozhovory ostatných hostí a elegantné tóny klavíra, ktoré sa rinú zo skrytých reproduktorov nad našimi hlavami, akoby burácali.

Zhlboka sa nadýchnem, pozbieram odvahu a začnem.

„Určite všetci rozmýšľate, prečo sme sa zišli na tejto večeri. Ako viete, Lit Happens má problémy. ValUBooks nám preberá zákazníkov. A majú aj Starbucks. A oddelenie s kvetmi. A neuveriteľnú kaviareň, v ktorej podávajú raňajky. A úžasný výber kníh. Majú proste takú obrovskú ponuku...“

Pozriem si na spotené dlane, ktoré si stískam v lone. Srdce sa mi v hrudi zmršťuje. Odkošľem si a pokračujem.

„Keď otec pred desaťročiami založil túto firmu, boli iné časy. Nejestvoval internet, cez ktorý by sa dali kúpiť knihy. Nijaké obrovské maloobchodné reťazce. O tabletoch a mobiloch nikto ani nechyroval. A hoci som bola presvedčená, že zákazníci vždy uprednostnia miestny obchodík so skutočnými ľuďmi, ktorí nadovšetko milujú knihy, ukazuje sa, že som sa mýlila.“

Zdvihnem zrak. Mlčky na mňa hľadajú. Na tvárach sa im zračí smútok a rezignácia. Okrem Harper, tá má na tvári paniku.

Domysleli si to.

Stiahne mi hrdlo a zvlhnú mi oči. Pravdaže si to domysleli, veď nie sú hlúpi.

Jediná hlupaňa som tu ja.

Bože, aká som neschopná!

„Držala som podnik nad vodou čo najdlhšie, ako sa dalo. Skúsila som všetko, čo mi napadlo, aby som zvýšila kapitál. Vyskúšala som všemožné reklamy a hľadala lacnejší priestor na prenájom... no realita je taká, že to už dlhšie neudržím. Dala by som čokoľvek za to, aby som tomu zabránila. Keby to pomohlo, odťala by som si ruku.“ Hlas sa mi zlomí. „No Lit Happens sa zatvára.“

Z oka mi vyhrkne slza a skotúľa sa mi po líci. Zahanbená si ju zotriem hánkou. „Mrzí ma to. Viem, ako veľmi ste ráтали s týmto zamestnaním. Mrzí ma, že som vás sklamala.“